

Тодоръ и майка му.

Маре Тодоре, Тодоре!
 Рано е ранилъ млатъ Тодоръ
 Въ хубава свѣта неделя,
 Та черква мете и пее,
 Сжсъ китка зеленъ босилекъ,
 А книже чете и плаче.
 Сжгледала го снаха му,
 Та на Тодора думаше:
 „Кажи ми, брате Тодоре,
 Що книга хранишъ въ неделя,
 Черкова метешъ и пеешъ,
 Книга-та четешъ и плачишъ?
 Що ми ся въ книга находитъ?
 Дели ще да е морія,
 Или на пуста скжпїя?“
 Тодоръ си стрини говори:
 „Стринко ле, майка да ми сі,
 Да кажа, да тж не лжжа,
 Що книга гледамъ и плачамъ.
 Менъ ся въ книга находитъ,
 Азъ ща си младо загина
 Отъ мила майка рождена,
 Отъ пжрво либе Петкана.
 Азъ ща да стана, да бягамъ,
 Та ща си ида далече,
 За мама не ща да питамъ,
 Нито ща аберъ да прата,
 Дан' ма разбира майка ми.“
 Та па је Тодаръ побягналъ,
 Та је презъ Дунавъ преминалъ,
 Та је во Влашко отишалъ,
 Та седе деветъ години.
 Тодору господъ помогналъ,
 Та стана чутенъ железинъ,
 Та собра стока голяма,
 Деветъ сюрїи рудници,
 Сюрїя сиви говѣда,

И деветъ вжкли овнове.
 Наглави Тодоръ овчере,
 Овчере и говедаре,
 Та па ги подиръ покаралъ
 Кжмъ неговъ доленъ вилеятъ.
 Дошле ся доле подъ село
 Во зелено-то ливаде.
 Тодоръ си стока-та воспря,
 И на дружина наржча:
 „Овчере и говедаре!
 Полека стадо карайте,
 Азе ща ида напреди,
 Да ви приготва заере
 На сиво стадо голямо.“
 Та па си Тодоръ отиде,
 Та си потропалъ на врата,
 Изляя бѣше Петкана
 Тодорова-та невеста.
 Тодоръ невѣсти говори:
 „Мома хубаво, невясто!
 Има ли конакъ за мене,
 Че карамъ хазна голяма,
 Не смея на кжръ да преспа.“
 Познала бѣ го Петкана,
 Тодорова-та невеста,
 Па на пжтника говори:
 „Пжтниче, младо друмниче!
 Азъ имамъ стара свекжрва,
 Да ида, да ѣ попитамъ.“ —
 И рекла млада Петкана:
 „Мила ле мамо, майчице!
 На порта тропа младъ пжтникъ,
 Та па на Тодоръ пжрлича,
 У назе пита за конакъ,
 Та кара азна голѣма,
 Не смей на кжръ да преспи,
 Та да не бжде младъ Тодоръ!“